

HAYATA AŞK

Merhaba yakışıklılar yakışıklısı kardeşim, nasılsın bakayım bu gün?

—İyi.

—Sadece iyi mi?

—Hı hı...

—Günün nasıl geçti?

—Aynı.

Kardeşinin bu tok cevapları karşısında kendisinin de içi daraldı ve soru sormaktan vazgeçti. Kardeşi daha on üç yaşındaydı, üç yaşında olmasına rağmen hala yürüyememesi üzerine doktora götürmüşlerdi. Kemik erimesi denilen bir hastalığı olduğunu, ileriki yaşlarda yürüyemeyeceğini ve kemiklerinin cam gibi hassas olacağını söylemişlerdi. Doktorların yapabileceği pek fazla bir şey yoktu. Beş yaşına yakın da tamamıyla tekerlekli sandalyeye mahkûm olmuştu. Yürüyemiyor hatta ayaklarını bile kaldıramıyordu. Şimdi ise fazlaca kilolu ve hassastı. Bütün ihtiyaçlarını annesi görüyordu. Dışarıda oynayan akranlarının seslerini her duyduğunda yüreğine bir hüznün çökerdi. Büzülüp kaybolurdu koltukta. Utangaç olduğundan da bahçe duvarının ötesine çıktığını gören olmamıştı. Sabah kahvaltısını yapar ve annesi onu avluya çıkarırdı, saatlerce avludaki tavuklara, ördeklere bakar dururdu. Gelmelerini istemediğinden de akrabalarından bile arkadaşları gelip gitmezdi. Ne oyun oyabiliyordu ne de yürüyebiliyordu. Çocukları koşarlarken gördüğünde başını eğdi hep. Kendisiyle hemen alay ederler endişesiyle onlarla konuşamıyordu bile. Bu gün de yine avluda oturup durmuştu. Akşam annesinden kendisini abisinin odasına götürmesini istemişti. Ve odaya girerken abisine verdiği cevaplardan dolayı kendisi de sıkılmıştı. Ortamı yumuşatmak için bu defa kendisi soru sormuştu:

—Senin günün nasıl geçti abi ?

—Güzel, güzel geçti.

—Kalemi, defteri aldın, ders mi çalışacaksın? Ders çalışacaksan gideyim?

—Yok, ders çalışmayacağım, birkaç satır yazı azacağım o kadar. Aslında millet yatmadan yazmam ama unutmamak için karalamam lazım biraz.

—Ne yazıyorsun abi?

— Bilmiyorum, aralıyorum işte, hikâye, şiir, hangisine ilham geldiyse.

—Yazar mı olacaksın?

—Yok be kardeşim. Sadece yazıyorum, konuşmayı sevmiyorum onun için yazıyorum. İçimi yazarak döküyorum yoksa yazar olmak gibi bir beklentim yok. Unutmamak için, anı dondurmak için. Yazarken rahatlıyorum yani.

—Anladım, ama güzel, ben de yazmak istedim.

—Yazarsın, kardeşim.

—Yazamam, kemiklerim cam gibi biliyorsun. Kolumu kaldırırsam kırılıverir hemen.

—Biliyorum, canını sıkma, yazarsın bir gün, Mevla kerimdir. Hem merak etme istediğin zaman sen söyle ben yazarım, ne istersen.

—Bilmiyorum. Abi kolumu düzeltip masaya bıraksana. Bak orada bir bez var, onunla elimin içini de sil, terlemiş çünkü. Ayaklarımı da düzelt. Eyvallah abi.

—Unutmamak için neyi yazacaksın peki?

—Birkaç ay önce kolumu kırdım ya, onu yazacağım. Hem kolumu kırdım hem de kırık kolla abimden kolumu kırdığım için dayak yedim. Tuhaf bir durum değil mi?

—Evet. Üçüncü kezdir kolunu kırıyorsun değil mi?

—Evet, ilki damdan atlarken düşüp kırdım, ikincisi kolum tam iyileşmeden top oynadım ve aynı yerden yine kırdım, üçüncüsünde de yine top oynarken düşüp kırdım hem de üç yerden.

—Çok acıyor mu peki? Benim kemiklerim cam gibi ama çok çok dikkat ediyorum, daha kırılmadılar.

—Acıyor, ama iyileştiği vakit çok kaşınıyor. İşte o zaman çekilmez oluyor.

—Güzel.

—Güzel mi, güzel olan ne?

—İyileşmesi. Benim kolum kırılrsa kolay kolay iyileşmez mesela.

—Peki, hangi konularda yazıyorsun abi?

—Aklıma o an ne geldiyse. Yazılması lazım gelen ne varsa, insanları, acıları, sevinçleri, ayrılıkları, olması olmaması gereken şeyleri. Hayatı yani.

—Aşkı hiç yazdın mı?

—Yok.

—Neden?

—Bilmiyorum, âşık olmadım belki de ondan.

—Hiç mi âşık olmadın?

—Âşık olamadım. Âşık olacak birini bulamadım, aşktan biraz da çekindim. Aslında âşık olmayı çok isterdim. Yüreğimin beraber atacağı bir yüreği, beraber nefes alıp-vereceğim, beraber ağlayıp beraber güleceğim birini bulmak isterdim. Aradım da ama kaç defa bu kız tam benim aradığım sevgili dedimse sonrasında aslında bir serap olduğunun farkına vardım. Kimi zaman akşam gönlümü kaptırdığımı zannettiğimi sabah bulamadım, şairin dediği gibi hep bir peri suret gibi bir görünüş bir kayboldu. Yani, âşık olmak o kadar da kolay bir şey değil. Bakma sen bu yıllarda herkesin ağzında, onların hepsi palavra. Ten üzerine kurulu aşklar onlar. Çünkü aşk söylenişi kadar basit bir şey değildir. Kolay söylenir dili yormaz ama yüreği yangın yeri yapar. Aşk dedin mi Ebubekir Kani Efendi'yi anacaksın. Ancak onun gibilere âşık denir. Onun gibi âşıklara eskiden millet ermiş gibi bakardı. Ondan değil midir ki Ebubekir Efendi'ler, Mecnun'lar, Leyla'lar halkın

gönlünde hala yaşarlar. İnsan ir aşkı olacaksa onlardan aşağı olmasın. Ebubekir Kani'yi sana anlatmıştım değil mi?

—Hı hı, biliyorum. Hem bulursun aşkını, karşın çıkar inşallah.

—Belli olmaz tabi, ama öyle bir aşk bu devirde zor.

— Öyle.

—Abi az önce sen söyle ben yazarım dedin ya, beni yazsana?

— Ne o, âşık mı oldun yoksa?

—Öyle bir aşk değil, sandalyeden kalkamıyorum bir de kıza mı âşık olayım?

— Ee neyi yazayım?

—Aşk mı?

—Yok dedin ya?

— Abi ya, bir de yazar olacaksın, aşk dediğin sadece kıza ya da erkeğe karşı olan bir şey mi?

Hayata olan aşkımı, koşmaya, düşmeye olan aşkımı. Kendimi bildim bileli bu sandalyeye mahkûmum, biliyorum çok sürmez ölüp gideceğim. Benim gibiler hep yirmi yaşına varmadan ölüp gittiler, ben de gideceğim. Ölümden korkmuyorum ama yaşmak isterdim gönlümce. Mesela taş atmak isterdim, geçenlerde gördüm çocuklar kim daha uzağa fırlatır diye uzağa taş fırlatıyorlardı, onlardan biri de ben olmak isterdim. Kolumu korkusuzca gerip en uzağa, hepsinden uzağa taş fırlatmak isterdim. Sonra suyun yüzeyinde suya inat taş sektirmek isterdim. Gölün bir ucundan diğer ucuna suya düşürmeden, suyun üzerinde sektire sektire taş atmak isterdim. Geceleri saklambaç oynamak isterdim mesela, geceleyin karalığın içinden kaybolurcasına, hayatın içinden kaybolurcasına oynamak isterdim. Top oynamak isterdim, senin gibi karşı köylere maçlara gitmek isterdim. Korkmadan, kemiklerimin kırılmasına aldırmandan yuvarlanmak isterdi çimenlerde. Sen kavga ettin mi bilmem, bir kız yüzünden kavga etmek isterdim, sevgilimi korumak isterdim mesela. Elbiselerimi çamura bata-çıkı kirletmek isterdim mesela. Kartopu oynamak isterdim. Evin karşınsa kardan adam dikmek isterdim. Çalışmak isterdim mesela, babamla ot biçmek, orak çekmek isterdim. Çalışıp terlemek isterdim, dağlarda koyun, kuzu gütmek isterdim. Para kazanmak isterdim mesela. Gezip dolaşmak, uçurtma uçurmak, hatta gücümün yetmediği birinden korkusuzca dayak yemek isterdim mesela.

Kafanı öyle eğme be abi. Ne istersen yazacağım demedin mi? Hayatı gönlümce yaşamak isterdim.

Beni yaz işte. Resim çizmesini biliyorsun değil mi? Önce resmimi çiz sonra düşlerimi...

Hayata olan aşkımı yazsana be abi..?